

рентоорієнтованої поведінки менеджерів підприємств.

Для того, щоб існуючий потенціал банків щодо забезпечення промислових підприємств додатковим капіталом можна було б реально реалізувати, доцільно забезпечити впровадження комплексу заходів націлених на узгодження інтересів кредитора і позичальника, забезпечення захисту інтересів кредитора у випадках банкрутства позичальника, реалізації заставленого майна, розширення ресурсної бази комерційних банків.

Максим БАРАНОВСЬКИЙ

слухач магістратури за спеціальністю
«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту
та публічного управління Монастирський Г.Л.)

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ КОНТРОЛЬНОЇ ФУНКЦІЇ В ОРГАНІЗАЦІЇ

Контроль є процесом забезпечення досягнення організацією місії та цілей; це відокремлений вид управлінської діяльності, який включає здійснення спостережень за організацією, її функціонуванням, показниками діяльності, прийнятими рішеннями або обов'язками, які покладені на організацію або службову особу. Він передбачає проведення оцінки отриманих результатів, співставлення їх із очікуваними результатами та здійснення необхідних коригуючих заходів.

До причин, які обумовлюють необхідність здійснення контролю, належать: необхідність спостереження за тим, чим зайняті працюючі, що і як вони роблять (сукупний ефект навіть дрібних помилок може суттєво вплинути на зниження потенціалу діяльності організації); постійні зміни в оточуючому середовищі, з якими стикаються організації та їх персонал, вимагають відповідного реагування (зміни вимагають корегування не тільки планів, а й цілей організації. Добре організований контроль допомагає своєчасно пристосовуватися організації до змін); зростаюча складність роботи організацій в результаті підвищених вимог з боку громадськості до їх діяльності.

У науковій літературі можна зустріти думку про те, що контроль в порівнянні з іншими функціями управління має вторинний характер. На наш погляд, і при переліку функцій управління (де контроль знаходиться в кінці цього переліку), і їх при розгляді мова йде не про другорядність

його як виду діяльності, а про послідовність дій у процесі управлінської діяльності. Тому черговість може лише підкреслити самостійність та специфіку виконуваної функції, але не її другорядність.

Контроль здійснюється в певній галузі управління, з її особливостями та конкретним змістом, а тому у певному обсязі та формі. Він спрямований на конкретний результат і шляхи досягнення цього результату, а також на усунення суб'єктивних та урахування об'єктивних перешкод при здійсненні управлінської діяльності з метою досягнення місії державного органу.

В системі менеджменту державного органу, контроль перебуває у тісному зв'язку з іншими функціями управління й разом з тим призначений для оцінки відповідності здійснення цих функцій завданням. Контроль забезпечує конкретність управління й здійснення його відповідно до прийнятих рішень. За допомогою контролю суб'єкт управління отримує інформацію про результати діяльності, а також про ті помилки та зміни ситуації, що можуть призвести до невиконання місії державного органу, його цілей та визначених завдань.

На рівні державних органів контроль сьогодні трансформується у функцію, яка є їх основною діяльністю. Основна мета контролю полягає у забезпеченні виконання управлінських рішень, успішній реалізації завдань організацій, а також у виявленні та попередженні можливих помилок і недоліків у роботі учасників управління та пошуку резервів і нових можливостей. Основним завданням контролю є забезпечення досягнення місії і цілей державного органу.

Контроль як елемент зворотного зв'язку, може бути ефективним лише у випадку отримання та ефективного використання достовірної та своєчасної інформації про стан системи, на яку спрямовується вплив, визначення того, чи все у цій системі здійснюється у відповідності з наміченими цілями та принципами, отриманими розпорядженнями керівництва, вказівками вищестоящих організацій, законами.

Необхідність здійснення контролю діяльності державного органу зумовлюють такі фактори: невизначеність та нестабільність зовнішнього середовища (зміна законодавчої бази, структури організацій, кількісного і якісного складу працівників і т.п.); небезпека виникнення кризових ситуацій; доцільність підтримання успіху організації; потреба підвищення якості державних і адміністративних послуг. З точки зору організаційного взаємозв'язку суб'єкта і об'єкта контролю розрізняють такі види контролю: внутрішній та зовнішній.

В системі менеджменту державних органів за критерієм часового

горизонту здійснення контролю виокремлюють такі види контролю: попередній, поточний, заключний. Попередній (випереджаючий) контроль спрямований на контроль “входів” у організаційну систему і здійснюється ще до початку трансформаційного процесу. Його завдання – відслідковувати якість та (або) кількість “вхідних” ресурсів в організацію (фізичних, людських, інформаційних, фінансових тощо) перш ніж вони стануть частиною системи організації. Метою випереджаючого контролю є запобігання ситуаціям, які здатні завдати шкоду організації. Поточний контроль здійснюється безпосередньо в ході трансформаційного процесу. Він ґрунтується на вимірюванні фактичних результатів діяльності організації і оперативному реагуванні керівника на відхилення, що виникають. Звичайно, існує розрив у часі між моментами виникнення відхилення від стандартів трансформаційного процесу і коригуючими діями керівника. Проте, такий розрив є мінімальним. Поточний контроль дозволяє з'ясувати причини відхилень і тому широко використовується в процесі управління організаціями. Заключний контроль проводиться вже після завершення трансформаційного процесу. Його об'єктом є “виходи” з організації. Основним недоліком заключного контролю є констатація відхилень від стандартів на завершальному етапі. Ефективність заключного контролю нижча у порівнянні з випереджаючим та поточним. Разом з тим, заключний контроль виконує дві важливі функції: забезпечує отримання інформації для удосконалення планування діяльності організації у майбутньому; дозволяє побудувати ефективну систему мотивації праці персоналу.

Контроль є це процесом забезпечення досягнення цілей організації, шляхом постійного спостереження за її діяльністю та усунення відхилень, які при цьому виникають. Процесу контролю передують встановлення стандартів, які являють собою специфічні цілі, на основі яких оцінюється прогрес щодо їх досягнення. Вони мають бути визначеними ще в процесі виконання організацією функції планування. Діяльність організації вимагає, щоб контроль і планування були безперервними і взаємопов'язаними між собою.

Надія БЕЛЬЗЕЦЬКА

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту та публічного управління Монастирський Г.Л.)

МОДЕРНІЗАЦІЯ МЕХАНІЗМУ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ З ГРОМАДЯНАМИ В ПРОЦЕСІ УПРАВЛІННЯ ТЕРИТОРІЄЮ

Відродження місцевого самоврядування в Україні як принципово нової організації діяльності публічної влади на місцях потребує з'ясування сутності його функціонування за умов необхідності запровадження заходів, спрямованих на забезпечення стійкого розвитку відповідних територій. Вагоме місце в розкритті змісту системи місцевого самоврядування належить функціональним аспектам суб'єктів місцевого самоврядування. Розуміння їх основного змісту є визначальним, оскільки саме функції як основні напрями діяльності органів місцевого самоврядування найбільш повно зумовлюють цю діяльність, її зміст, найбільш рельєфно виражають сутність і призначення місцевого самоврядування, визначають організаційну будову системи місцевого самоврядування. Ґрунтовне дослідження функцій місцевого самоврядування, їх особливостей та структури дає змогу визначити перспективні моделі місцевого самоврядування, сприяти ефективній діяльності даного інституту». Проблема полягає в необхідності вдосконалення діяльності місцевого самоврядування з метою проведення заходів, спрямованих на стійкий розвиток адміністративних районів.

Існуюча модель управління адміністративним районом не забезпечує можливості ефективного функціонування таких суб'єктів системи місцевого самоврядування, як районні та обласні ради, оскільки: на місцевому рівні закріплено адміністративну децентралізацію державної влади та функціонування різних за своєю природою органів публічної влади, які мають спільний предмет відання - формування суспільних відносин, спрямованих на місцевий розвиток та забезпечення конституційних прав місцевого населення, що породжує одну з найскладніших проблем теорії та практики управління - розмежування між ними функцій, повноважень та ресурсів на їх виконання; реалізація районними радами спільних інтересів громад обмежується таким напрямом управлінської діяльності, як управління об'єктами їх спільної